

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Прев 303/07
14.07.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Слободана Спасића, Надежде Радевић, Јованке Кажих и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиоца "АА", чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ЈП "Завод за изградњу града", Нови Сад, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег трговинског суда II Пж.бр.10055/06 од 04.04.2007. године, у делу којим је потврђена пресуда Трговинског суда у Новом Саду II бр. 1303/05 од 28.09.2006. године, којим је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 2.654.313,31 динар, са законском затезном каматом почев од подношења тужбе 14.07.2005. године, до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка, у седници већа одржаној 29. новембра 2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег трговинског суда II Пж.бр.10055/06 од 04.04.2007. године у делу којим је потврђена пресуда Трговинског суда у Новом Саду II бр. 1303/05 од 28.09.2006. године, којим је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 2.654.313,31 динар, са законском затезном каматом почев од подношења тужбе 14.07.2005. године, до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка.

Образложење

Пресудом Трговинског суда у Новом Саду II бр. 1303/05 од 28.09.2006. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је Уговор који је закључен између тужиоца (чији је ранији назив "АА0", и туженог од 12.07.1995. године раскинут, као и да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 2.654.313,31 динар са законском затезном каматом почев од подношења тужбе 14.07.2005., године па до исплате, те да му накнади трошкове парничног поступка. У ставу другом изреке обавезан је тужилац да туженом исплати износ од 180.271,56 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Вишег трговинског суда II Пж.бр.10055/06 од 04.04.2007. године жалба тужиоца одбијена је као неоснована и потврђена наведена пресуда Трговинског суда у Новом Саду.

Против другостепене пресуде тужилац је, преко пуномоћника, благовремено изјавио ревизију, побијајући је у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, а којим је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 2.654.313,31 динар са законском затезном каматом почев од подношења тужбе од 14.07.2005. године, па до исплате, те да му накнади трошкове парничног поступка. Ревизија је изјављена због погрешне примене материјалног права.

Одговор на ревизију, преко пуномоћника, поднео је тужени и предложио да се ревизија тужиоца одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су закључиле Уговор од 12.07.1995. године о привременом коришћењу градског грађевинског земљишта у трајању од пет година, који је истекао 12.07.2000. године и није продужен. С обзиром на недостатак доказа, првостепени суд није могао утврдити колики је износ тужилац уплатио туженом, с тим што је утврдио да је обавеза тужиоца по Уговору била да изврши уплату по основу накнаде за припрему градског грађевинског земљишта. Према одредби члана 10. Уговора тужилац је био обавезан да у току трајања Уговора поднесе захтев за доделу локације, што исти није учинио у току трајања Уговора, а није доказано да га је тужени спречавао у остваривању тог права из Уговора.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да тужилац нема право на исплату утуженог износа ни по основу накнаде штете, нити по основу стицања без основа. Ово са разлога што је обавеза тужиоца по Уговору била да изврши уплату по основу накнаде за припрему грађевинског земљишта, те да у току трајања Уговора поднесе захтев за доделу локације, а што исти

грађевинског земљишта, те да у року грађања Уговора поднесе захтев за доделу локације, а што није учинио, те су обавезе туженог према тужиоцу престале истеком Уговора. За свој правни став нижестепени судови су дали ваљане и детаљне разлоге, који се наводима ревизије ничим не доводе у сумњу.

Неосновани су наводи ревизије да износ који је тужилац уплатио туженом на основу члана 2. Уговора не представља накнаду за припрему градског грађевинског земљишта, него аванс – део купопродајне цене, те да је погрешан закључак нижестепених судова да тужилац нема право на повраћај уложеног сходно члану 23. Одлуке о грађевинском земљишту ("Сл. лист Града Новог Сада" бр. 17/93 и бр. 4/95).

Одредбом члана 23. наведене Одлуке, која је била на снази у време закључења предметног Уговора, прописано је да неизграђено градско грађевинско земљиште, а које у року од пет година неће бити привођено намени може се дати на привремено коришћење уз обавезу корисника да то земљиште по истеку рока на који је исто дато на коришћење, преда Граду у првобитном стању без права на накнаду за учињена улагања и за довођење земљишта у првобитно стање. С обзиром на чињеницу да је Уговором јасно прецизирана обавеза тужиоца да изврши уплату само по основу накнаде за припрему градског грађевинског земљишта, то у складу са цитираном одредбом Одлуке нема право на повраћај – накнаду за учињена улагања за довођење земљишта у првобитно стање. Стога су неосновани наводи ревизије да тужилац уплату туженом није извршио по основу накнаде за припрему градског грађевинског земљишта, те да је погрешно примењена одредба члана 23. Одлуке о грађевинском земљишту.

На правилност побијане пресуде не утичу ни наводи ревизије да тужилац због реорганизације у време вођења спора није био у могућности да пронађе писану преписку, коју уз ревизију доставља, а из које се види да је исказао намеру да поступи у складу са Уговором и да је поднео захтев за доделу земљишта на трајно коришћење. За ове наводе тужилац уз ревизију није доставио никакве доказе. Међутим, чак и да је доставио доказе исти не би могли бити предмет оцене овог суда, будући да се у ревизији не могу истицати нове чињенице и предлагати нови докази. Тиме се оспорава утврђено чињенично стање, а због чега се сходно одредби члана 398. став 2. ЗПП, ревизија не може изјавити. Сазнање странке за нове чињенице и доказе, сагласно одредби члана 422. тачка 9. ЗПП, може бити основ за подношење предлога за понављање правноснажно окончаног поступка, а не за изјављивање ревизије.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредбе члана 149. став.1. ЗПП.

Са изложеног, а на основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЗС